

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 4 JUNI 1905.

N° 36

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Fredrik Wilhelm Lennman. — Järnvägsinvigning. — Ur de franska karmeliternunnornas lif. — "Pussy" af Sture Stig. — Tyske kronprinsens förmålning. — Konung Oscar II af Sverige-Norge. — "I maj" af Eva-Maria D. — I civilisationens namn. — Från hundutställningen i Stockholm. — Från vårkapplöpningarne i Göteborg. — Skådespelarnes garden party i Stockholm. — "Barnens dag" i Malmö. — Veckans porträttgalleri. — Teater-amatör-sällskapets matiné. — Brokigt utomlandsnytt.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

Klitché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm—Gbg.

FREDRIK WILHELM LENNMAN.
KONTERAMIRAL.

FREDRIK WILHELM LENNMAN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Sextiofem år fyllde den 13 maj konteramiralen Fredrik Wilhelm Lennman i Stockholm, hvilkens bild H. 8 D. förut återgivit i porträttgalleriet, men nu med all rätt visar å sin första sida.

L., hvilken såg dagens ljus i Karlskrona den 13 maj 1840, härstammar från en gammal Stockholmsläkt, inom hvilken den förste, som tog namnet Lennman, afled 1739. Hans jordiska kvarlevor finnas begrafna i Lennmanska grafkoret invid Kungsholms kyrka i huvudstaden.

Redan vid 14 års ålder gjorde L. sin första sjöresa som extra kadett å fregatten Eugenie, hvilken tillhörde den detta år utrustade beväpnade svensk-norska neutralitetsskadern. Kadett vid k. krigsskolan å Karlberg 1855, deltog den unge sjömannen i denna egenskap i fyra sjöexpeditioner.

Han utnämndes sedermera till sekundlöjtnant vid k. m:s flotta 1860, löjtnant 1866, kapten 1877, kommandörkapten 1887, kommandör 1893 och konteramiral 1899.

L. har såsom kommanderande officer tjänstgjort å icke mindre än fem längre expeditioner till aflägsnare farvatten och å tolf kortare så väl med aflägsna som närmare belägna mål. Han har vidare företagit fem expeditioner såsom sekond och nio såsom fartygschef,

och han var under de båda sista därjämte afdelningschef.

Bland de tjänstgöringar den energiske och i sitt kall helt uppgående mannen haft till lands må nämnas, att L. varit adjutant hos kommandanten i Karlskrona i fem år och hos öfverkommendanten därstädes i två år. Han har sedan tjänstgjort som chef för exercis- och underbefälsskolorna i Karlskrona, som kommandant därstädes i fyra år och som stationsbefälhafvare vid flottans station i Stockholm i sex år.

Aktiv ledamot af K. Örlogsmannasällskapet 1884, tjänstgjorde L. i detta sällskap som sekreterare och därefter som vice ordförande under de senaste åren han var bosatt i Karlskrona. Ledamot af K. Krigsvetenskapsakademien 1898.

Sjöman till lif och själ, har L. äfven utom tjänsten sökt verka för höjandet af seglingskickligheten. Han har sålunda allt sedan 1901 varit K. Svenska Segelsällskapets ordförande. Som ett bevis på den blomstring Svenska Segelsällskapet upplefvat under L:s ordförandeskap kan framhållas, att ledamöternas antal under denna tid ökat från 1,830 till 2,231 eller med 401 och antalet yachter från 230 till 309. Och de tal, som amiral Lennman brukar hålla vid Svenska Segelsällskapets fästligheter, vittna alltid om hans fosterlandskärlek och varma hjärta.

JÄRNVÄGSINVIGNING.

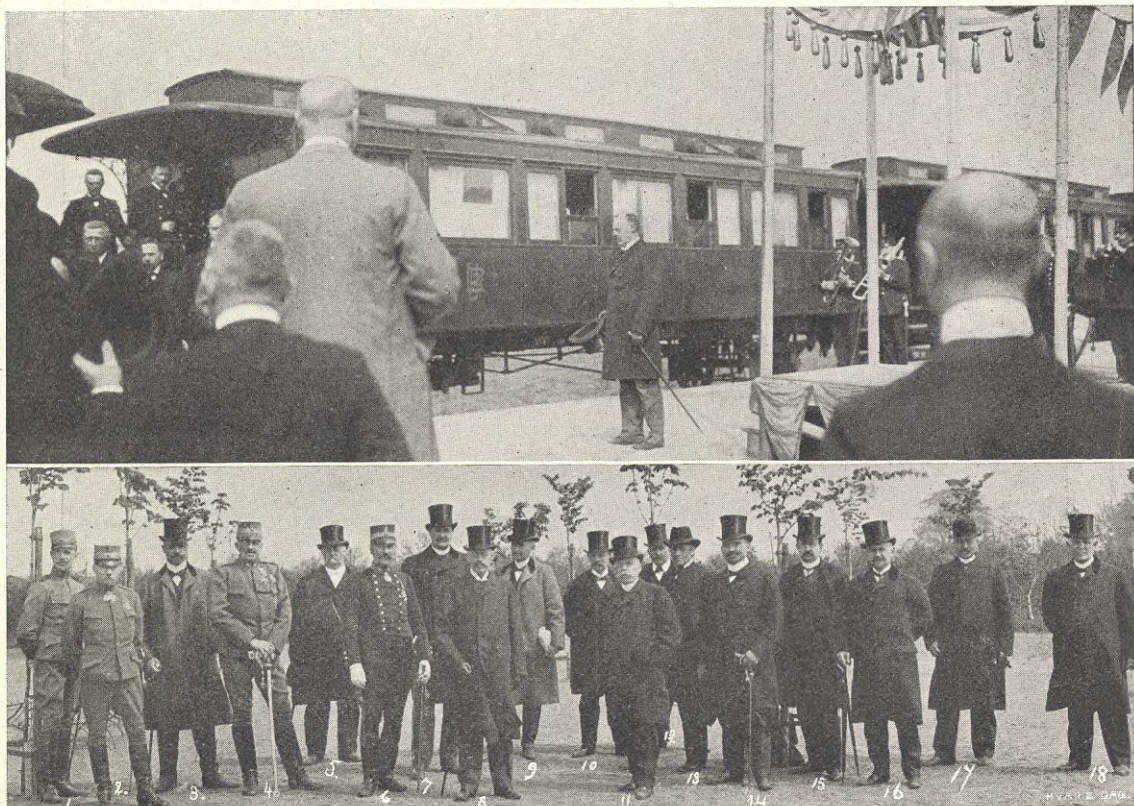

Foto. Rahmn, Lund.

FRÅN INVIGNINGEN AF DEN NYA JÄRNVÄGEN MELLAN LUND OCH REFVINGE DEN 27 MAJ 1905.

Kliché: Kem. A.-B. Benöt Sjöförsvarare Sthlm.—Gbg.

Kapten Olsson (1), Öfverste Munthe (2), Konsul Wilh. Westrup, ordf. i järnvägsstyr. för Lund—Refvinge järnväg (3), Generalmajor Bergman (4), Kronofogde Theorin (5), Krigsminister Virgin (6), Landshöfding Tornérhjelm (7), Statsrådet Westring (8), Borgmästare Brinck (9), Akademiämbetschef Eklund (10), Generalpostdirektör von Krusenstjerna (11), Häradshöfding Bromée (12), Biskop Billing (13), Generaldirektör Sahlén (14), Öfverdirektör Björklund (15), t. f. Öfverdirektören Welin (16), Godsägaren Hansson (17), f. d. Riksdagsman Ch. Bülow (18).

UR DE FRANSKA KARMELITERNUNNORNAS LIF.

(Efter unika fotografier.)

I. GONG-GONGEN GÅR: DAGEN HAR GRYT.

Klosterväsendet i våra dagar verkar kanske i mångas ögon som en obegriplig anakronism. Men äfven om vår tid verkligen är så "upplyst" som den gärna

vill vara, så erbjuder den många motsägelser, och denna anakronism är en af de minst underliga. Det kan icke behövas mer än att nämna ett enda litet modärnt ord för att rättfärdiga ett dylikt påstående: jäkt. Hur långt upplysningen än har hunnit, oron har hållit jämna steg. Och efter som alltid den ena ytterligheten är en förklaringsgrund för den andra, så är intet mera naturligt, än att önskan att söka en fristad undan världens böljegång icke dött ut ens hos de yttersta af dessa tiders barn.

Och denna önskan, detta behof kommer väl aldrig att utplånas, äfven om det snart uteslutande måste tillfredsställas i former som icke äro medeltida. Snart, ty klosterväsendet i traditionell mening förkväfvades ju nu nästan öfverallt äfven i de få länder där det hittills varit tolererad.

"Undan världen" är lösen äfven för de unga kvinnor, i hvilkas sällsamma lif dessa bilder lämna oss en inblick. Somliga ha ryggat tillbaka redan på tröskeln till det medvetna lifvet och med barnets hela naiva innerlighet kastat sig vid korsets fot. Andra ha lefvat lifvet med, men förfärats af dess tomhet och sargats af dess grymhet. I klostrets obeskrifliga stillhet, där aldrig ett hårdt steg eller ett klingande skratt genljuder i gångarna, där allt är stilla bön och försakelse finna de skydd. Den kärlek, åt hvilken de icke kunde gifva uttryck och för hvilken de icke funno förståelse därute, samlas nu i brinnande tillbedjan framför den himmelske brudgummens bild, och i känslan af egen maktlöshet anropa de Guds moder om förbarmande för den värld, som i blindhet rusar mot sin undergång.

Karmeliternunnans lif sammanfattas fullständigt i några få ord: mycken bön, mycket lidande, mycket arbete och mycken kärlek. I all synnerhet mycken bön: hvarje dag är det fyra till fem timmars gudstjänst i klostret, och hvarje morgon och

EN MÅLTID I KARMELITKLOSTRET: Det är långfredagen och måltiden består därför endast af vatten och bröd.

3. BOTGÖRING: För ett brott mot den stränga klosterordningen.

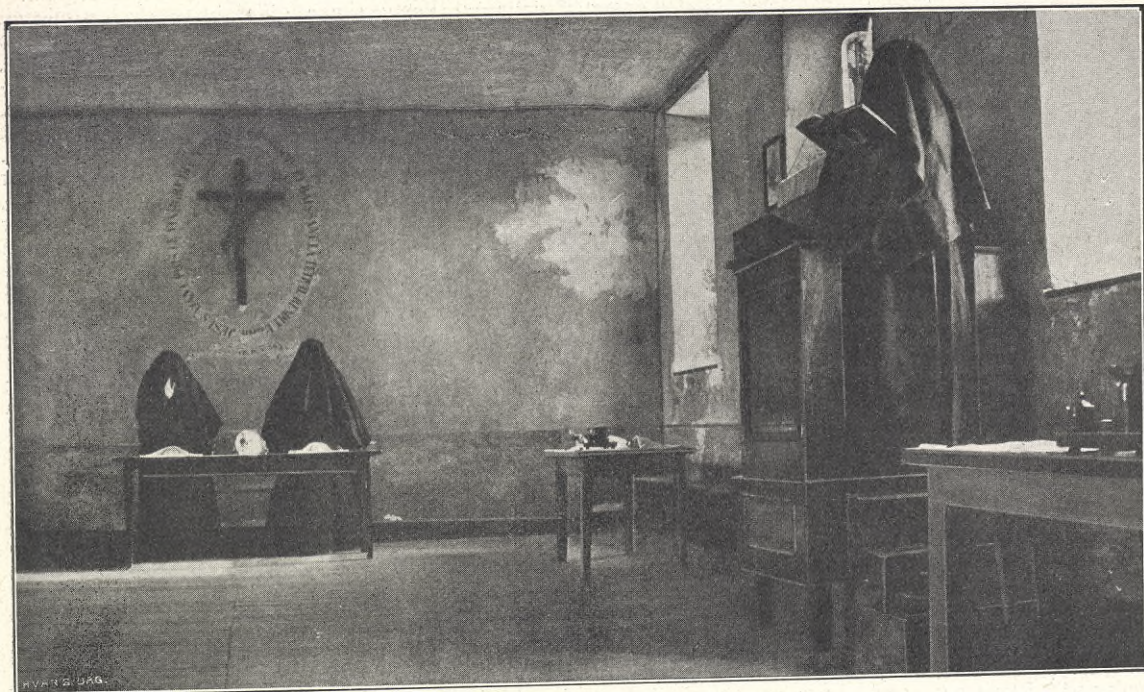
hvarje afton tillbringar hon dessutom en timme i stilla betraktelser.

En dag — kanske i fortsättningen af en ljuflig dröm, kanske först efter förfärliga inre kriser — står den unga kvinnan, vanligen icke äldre än 25 år, framför klostrets dubbla portar. Med bävande hjärta hör hon de tunga låsen dragas ifrån, och när de båda priorinnorna och noviser-nas moder stå framför henne i sina svarta dräkter och med ett skimmer af allt förstående ömhet i sina allvarliga ansikten spörja henne om hennes önskan, kan hon endast med svårighet stamma fram sin ödmjuka bön: "Min moder, upptag mig, ovärdiga, i edert heliga samfund".

De göra korstecknet öfver henne, resa henne från hennes knäböjande ställning och föra henne stillatigande in till tystnaden och gångarnes skymning. Allt är nytt och främmande. Hennes steg genljuda så obarmhärtigt

4. BOTGÖRERSKA, som ligger framstupa på golvet inför crucifixet, medan hennes systrar intaga sin måltid.

5. I REFЕКТОRIET: Priorinnornas bord.

hårt — stengolfvet trampas annars aldrig af annat än mjuka sandaler. Här och hvar ur cellerna stiger ett mummel af dem, som med rosenkransen i hand förrätta sin bön.

Är det af hänryckning hon ryser?

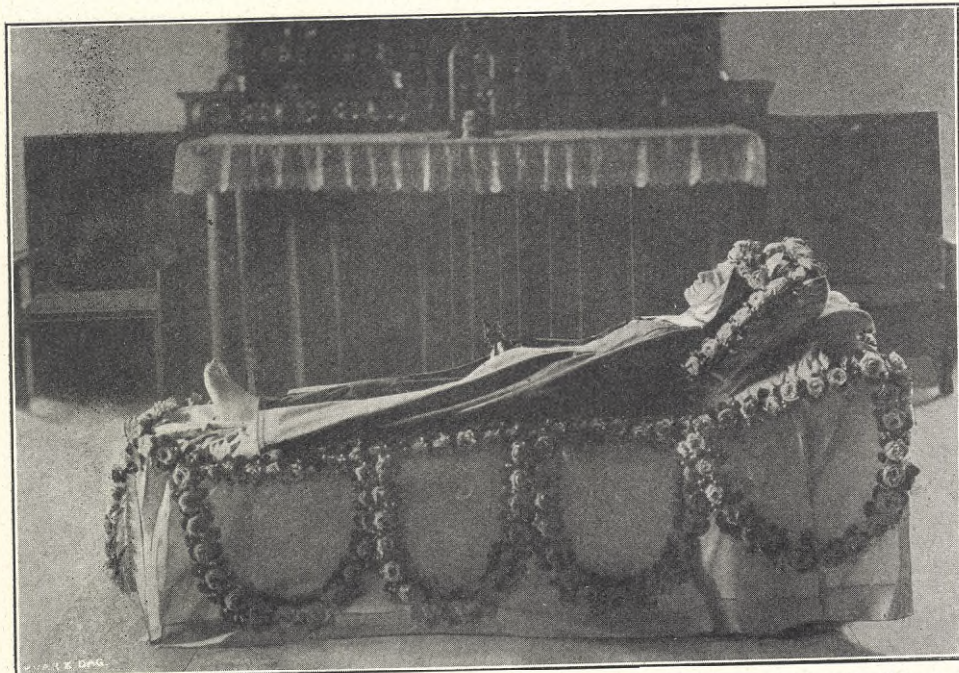
Först ledes hon till koret i kyrkan, att hälsa den korsfästes bild. Innan hon ännu hunnit komma härifrån, hörs den lilla klosterklockans genomträngande

ringning kalla alla nunnorna samman att höra det glada budskapet att de fått en ny syster. Äldsta priorinnan leder in den unga flickan midt i samlingsalen. Alla nunnorna knäböja och priorinnan gör korstecknet öfver deras hufvud. Sedan resa sig alla nunnorna och priorinnan säger:

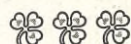
“Vår syster N. . . . år gammal.”

Så omfamnar hon henne och leder henne till hvar och en af systarna att mottaga hälsningskysen.

Ändtligen kommer hon för sig själf. Ändtligen får hon aflägga sin världsliga dräkt. Och hon höljer sitt unga ansikte med dok och kämpar hjältemodigt med sig själf, att icke känna den beklämmande tyngden af det hon nu lagt på sitt lif. Det är ju de goda gärningarnas hvila, hon sökt, hvilat i Gud.

EN KARMELETERNUNNA PÅ SITT ROSENSMYCKADE DÖDSLÄGER, det enda tillfälle då hennes ansikte en hel dag lämnas obetäckt af slöjan.

PUSSY.

En lifshistoria i ett bref. För HVAR 8 DAG af STURE STIG.

(Slut fr. föreg. n:r.

Pussy blef som sagt trädgårdselev. Fjorton dagar därefter stod på mitt bord en lysande bukett och därbredvid låg ett litet bref: "Hurrah! Jag är arbetare och är lycklig, pysslar med moder jord, dricker luft och andas blomdoft, går till sängs med solen, äter som en dagakarl och sover som en mullvad. Hvad vill jag mer?"

Under ett helt år såg jag ej Pussy, men hvarje lördag stodo på mitt skrifbord några blommor som en hälsning från henne till hennes förmyndare.

En vacker augustieftermiddag uppenbarade hon sig emellertid helt plötsligt i mitt rum.

— God dag, onkel, här har du mig. Jag måste in till staden och se, om du är lefvande eller död.

Hon satte sig midt emot mig. Mina ögon kommo att falla på hennes hand, som stödde sig mot skrifbordet. Jag förskräcktes. I sig själf var den hvit och välformad, men nu hur solbrynt och fördärfvad af rispor och revfor!

— Hvad har du gjort med dina händer? frågade jag.

— Bah! Sådant får man, när man klipper buskar och ansar hagtornshäckar. Bry dig ej om det! Jag har saker af större vikt att rapportera. Brukspatron Nibeling har friat till mig.

— Till hvem? Till dig?

— Ja, just till mig.

Friat? Till Pussy? Till barnet? Omöjligt!

För första gången tog jag Pussys yttre i närmare skärskådande. Jag häpnade. Ja sannerligen, hon var ej längre ett barn, hon var en utvecklad kvinna, och än mer: en vacker kvinna, full af hälsa, kraft och lefnadsmod. Blomsterknoppen hade sprängt sitt hölje. Det var möjligt, att Nibeling friat.

Pussy lät mig göra mina betraktelser till slut. Så sade hon:

— Hvad skall jag svara Nibeling?

— Barn, barn, jag vet ej alls, hvad jag skall råda. Jag är helt förvirrad, detta kom ju så öfverraskande.

— För dig ja, men ej för mig. Nibeling har ett halft år varit min ifrige adorator — du hör, sennor, att jag ej glömt min franska.

— Du måste rådfråga dina känslor, mitt barn, ansåg jag mig böra säga.

— Vet du något om känslor, onkel? sade Pussy litet elakt. — Nå ja, Nibeling är utan tvifvel ett praktigt parti: 29 år, rik, ser bra ut och är en hyggelig karl.

Hon hade rätt; Nibeling var allt detta. Men i denna stund erfor jag mot honom en känsla, som gränsade till ovilja. Hvarför, kunde jag ej själf förklara; känslan fanns dock likafullt. Emellertid ägde jag ju ingen rätt att gifva efter för en dylik tillfällig misstämning, hålst i en så viktig sak som den ifrågasvarande; alltså sade jag: — Tvifvelsutän är brukspatron Nibeling en utmärkt människa; talar ditt hjärta för honom, så har jag ingenting att invända mot partiet.

— Du råder mig alltså, onkel, att svara ja?

Bestämt älskade hon honom högt; hennes bröst häfde sig snabbare än vanligt, och i den blick hon riktade på mig låg, tycktes mig, ett uttryck nästan af ångest. Stackars liten! Jag ville ej lägga henne på sträckbänk utan svarade, om än med inre tvekan, ett vänligt: — Det gör jag, Pussy, och måtte du bli lycklig, mycket lycklig!

Det glädjeutbrott jag väntat kom ej; Pussy stod med fast sammanprässade läppar och ett orörligt drag i sitt anlete, som jag ej kunde förstå. Men hon var ofta så oberäknelig. Och plötsligen bröt hon ut:

— Så gratulera mig då, onkel, i morgon är jag en förlofvad dam. Men hon afvaktade ej min lyckönskan; innan jag hunnit öppna läpparne, var hon ur rummet.

Det hela hade försiggått så hastigt, att jag, först sedan scenen var öfver, hann att närmare öfvertänka den, men då lämnade tankarne mig ingen ro, och mer än en natt jagade de sömnen från min eljest vallmoströdda hufvudkudde. Jag var missnöjd med mig själf, med Pussy, med Nibeling, med allt. Redan

detta att Pussy skulle gifva sig väckte hos mig ett obehag — jag skulle bli skild från henne, sakna henne och känna mig ensam. Och den där Nibeling, var han en passande make åt lilla Pussy? Jag granskade hans yttre människa såväl som hans karaktär, och fann honom alltmer trivial och obehaglig utan att dock kunna framdraga några giltiga skäl för min ovilja. Därtill frågade jag mig själf ej utan oro. "Håller Pussy verkligen af honom? Beter man sig som hon, då man står vid sina önskingars mål?" Det var för mig den stora gåtan, den jag ej kunde besvara. Men jag kände kvinnonaturen så litet, och för öfrigt — en vecka senare hade jag Pussys förlofningskort i hand och underrättelsen, att bröllopet skulle stå följande vår. Mig återstod endast att önska henne lycka och uppsätta redogörelsen för mitt förmynderskap.

Jag såg ej ofta det förlofvade paret tillsammans; när så skedde, kände jag ett nästan fysiskt obehag. Förmodligen iakttog Pussy detta, ty hon gjorde allt att skona mig härför. Ej håller henne själf träffade jag synnerligen ofta, ehuru hon lämnat sitt trädgårdsarbete, — fästmannen tog naturligtvis hennes tid i anspråk —, och när vi träffades, hade vi föga annat än alldagligheter att säga; vi blefvo alltmer främlingar för hvarandra. Naturligt! Hon var ju en annans fästmö.

Men såg en lycklig fästmö ut som Pussy? Det var ej endast gemt emot mig hon undergått en förändring, hon tycktes i det hela hafva ändrat natur och lynne, var vida mer allvarlig och vida mindre härsklusten än förr, sällan glad, aldrig yster, föga nyckfull, ofta apatiskt liknöjd. Jag tyckte ej om denna förändring, jag ville hellre haft kvar min gamla Pussy med alla hennes fel och brister; men förändringen hade ju sin förklaring: barnet öfvade sig att uppträda i rollen af en värdig, allvarlig gift fru, en roll, som ju snart skulle bli hennes på lifvets stora skådebana.

Det vardt beramad, att äktenskaplysnigen skulle ske i mars, och mars gick in. Påföljande fredag skulle jag och Nibeling besöka pastorsexpeditionen för att ordna saken.

Då fick jag på onsdagen ett oföväntadt besök af församlingens kyrkoherde.

— Min bror, sade han, jag kommer i ett egenomligt och kanhända delikat ärende. Hur står det till med Pussy, din myndling?

— Bra, såvidt jag vet. — Jag var högst förvånad.

— Har något förefallit mellan henne och hennes fästman?

Min förvåning växte. — Hvarför frågar kära bror så där?

— Det är så godt att berätta alltsammans — det var ju ingen bikt, och du är Pussys förmyndare och målsman. Nåväl, hör på. I morse kom hon upp till mig och begärde ett enskildt samtal — jag tycker om henne och vi äro goda vänner, sedan hon var mitt skriftebarn. Hon var lugn, behärskad och vänlig. Döm därför om min förvåning, då hon utan omsvep började: Säg mig, om man kan tvinga en kvinna att gifva sig med en man, därför att de äro förlofvade? Naturligtvis gaf jag ett nekande svar, hvilket syntes väcka hennes tillfresställelse, men det oaktadt fortsatte hon: Om man ändå försöker tvinga kvinnan, har hon då rätt att säga nej i brudstolen? Jag bekräftade denna kvinnans rättighet, men föreställde Pussy, huru orätt, dåraktigt och skandalöst det vore att låta saken sålunda gå till det yttersta. Jag tror emellertid icke, att hon synnerligen gaf akt på mina ord utan rufvade på egna tankar. Så halsuckade hon ett "gudskelof!" hvarpå hon med ett vänligt tack tog ett afsked. Hvad flickan kan hafva i sinnet, känner jag naturligtvis icke, men har ansett mig böra initiera dig, hennes förmyndare och giftoman, i förhållandet.

Undrande, orolig, upprörd ähörde jag prästens berättelse. Hvad hade Pussy i sinnet? Hvad dref henne till dessa besynnerliga frågor? Älskade hon icke den

TYSKE KRONPRINSENS FÖRMÄLNING.

man, vid hvilken hon bundit sig? Men hvarför hade hon då bundit sig vid honom? Årnade hon bryta med Nibeling, kanhända ställa till offentlig skandal? Dessa och dylika frågor hvirflade omkring i mitt hufvud. Och på samma gång kände jag en så sällsam plåga i hjärtat. Kanske Pussy led, kanske utkämpade hon inom sig tysta, bittra strider, ensam, utan bistånd, utan tröst. Arma lilla Pussy! Hon fick ej lida! Jag måste ha ljus i saken, jag måste veta allt.

Prästen misstog sig om uttrycket i mitt upprörda ansikte. — Min bästa bror, sade han allvarligt, icke kan du vilja tvinga flickan till detta parti. om det är henne emot, huru fördelaktigt det än må vara? Betänk ditt ansvar!

Jag tvinga henne, tvinga henne att gifva sig Nibeling!

I annan sinnesstämning skulle jag hafva lett. Nu sade jag endast: — Ursäkta, min bror! och utan att ens taga min hatt, rusade jag på dörren, nedför trappan och in i Pussys rum; men från trappträcket slungade den bestörte kyrkoherden efter mig sitt varnande: — Bror, bror, betänk hvad du gör, betänk ditt ansvar!

Pussy höll på att vattna sina hyacinter. Vid mitt häftiga inträde vände hon sig om, och jag såg, hur hon ömsom bleknade och rodnade.

— Pussy, ropade jag uppörd, hvad årnar du göra, hvad har du i sinnet?

Hon svarade icke; hon andades häftigt, men hennes blick mötte min lugn och fast; hon var tydligen beredd på en storm och att trotsigt möta den.

— Årnar du bryta din förlofning? fortsatte jag.

— Ja, det gör jag — det är redan gjordt.

— Redan gjordt?

— I middags har jag återsändt ringen.

Jag såg på hennes vänstra hand; ja riktigt! Ringen var borta.

— Hvarför har du gjort det?

— Ty jag har aldrig kunnat älska Nibeling.

— Aldrig kunnat älska — —? Hvarför?

Hon teg och sänkte blicken mot golvet, hon som eljest såg en så frimodigt i ögonen.

Då kom öfver mig som en ingifvelse ofvanifrån. — Pussy, du älskar en annan! Och hvem?

Hon fortfor i sin tystnad.

— Pussy, du strider, du lider! Hvarför göra det ensam? Låt mig hjälpa dig, låt mig åtminstone dela din smärta! Jag har rätt därtill, jag är ju din förmyndare, ditt stöd, din vän, din gamle sennor don. Pussy, bikta för mig. Du älskar — men hvem har tagit ditt stackars hjärta?

Jag var vek, jag var varm, min röst darrade af rörelse. Det gjorde mig så ondt om Pussy; jag kände mitt hjärta sammandragas som af kramp. — Pussy, hvem har tagit ditt hjärta?

Hon slog upp sina ögon mot mig. Jag är icke snabbtänkt, icke psykolog, men jag läste något i dessa ögon, och hvad jag läste kom mitt hjärta att nästan stanna af öfverraskning, undran och lycka.

TYSKA KRONPRINSPARET. Efter senaste porträtt.

Klisché: Bengt Nilfverparre.

— Pussy, lilla Pussy, är det möjligt? utropade jag och sträckte mina händer mot henne, och i det samma kände jag något mjukt, varmt och ljuft trycka sig mot mitt bröst. — —

Ett par timmar senare sutto vi tillsammans i soffan, Pussy lutad mot min axel.

— Pussy, min Pussy, är det verkligen sant? Är icke allt en saga? Kan du verkligen hålla af mig?

— Så du frågar, sennor don! Jag har hållit af dig, så långt tillbaka jag kan minnas.

— Och du älskar mig, fast jag är gammal onkel och förmyndare?

— Det är du ej mer; du är min älskade, min herre och min — slaf.

— Mins du, Pussy, hvad du sade, när vi första gången sågo hvarann?

— Man har berättat mig det.

— Och du säger det ännu?

— Det gör jag. På de orden har jag gått och burit hela min tid, för dem har jag gjort allt hvad jag gjort och allt hvad jag lidit. Jag vill gifva mig med dig, och ingen får taga dig ifrån mig — icke ens du själf.

* * *

Så har det gått till, Wilhelm. Jag vet, att jag skall bli en visa för land och stad, världen skall ömsom bele mig, ömsom bryta stafven öfver mig. Även du, min bästa vän, skall troligen klandra mig. Men hvad mer? Trots mig själf har jag funnit min lycka, och hon heter Pussy.

KONUNG OSCAR II AF SVERIGE-NORGE.

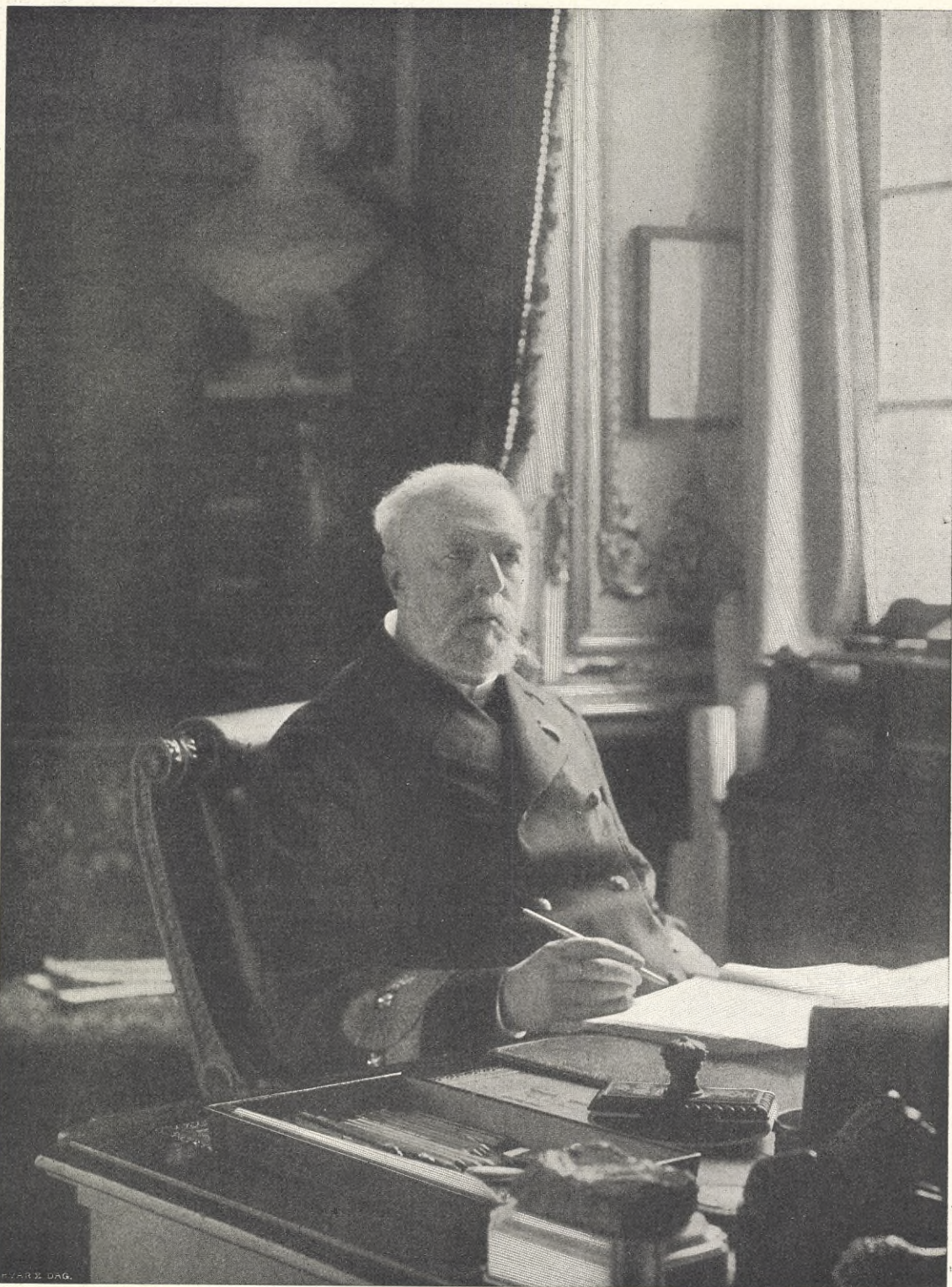

Foto. Dahlf, Stockholm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Sthlm.—Gbg

KONUNGEN HAR DEN 26 MAJ ÅTERTAGIT REGERINGEN.
Ett unikt porträtt med nådigt tillstånd taget å Stockholms slott speciellt för HVAR 8 DAG.

I MAJ.

För HVAR 8 DAG af EVA-MARIA D.

Genom de vidöppna fönstren i madame Laborde's matsal strömmade solen in och sken på monsieur Quanjer, holländaren, där han stod ensam och stirrade på två bref framför honom på bordet. Bägge buro samma utanskrift:

Mademoiselle Ingrid Stierne,
chez Madame Laborde,
143, rue Notre-Dame-des-Champs, Paris.

Han hade nyss varit nere hos portvakten och hämtat dem. Bägge voro från Sverige liksom hon, som skulle ha dem. Det ena var ett litet hvitt bref med kvinnlig stil, men det andra ett stort grått kuvert, dubbelt porto, en manlig, ytterst utpräglad stil med kantiga bokstäver. Det stack till i honom, då han såg den stilen, på ett sätt som gjorde honom rädd och kom honom att känna medlidande med sitt eget tillstånd. Ty Quanjer analyserade gärna sig själf lika väl som andra, och han kunde inte låta bli att tycka, att han hade det svårt ibland.

Af hela sitt nittonåriga hjärta dyrkade han m:lle Ingrid Stierne — han kunde inte uttala hennes namn men det gjorde detsamma, i sina drömmar kallade han henne aldrig något annat än "Ange" eller ibland, då hon varit särskildt moderligt förmanande mot honom, "Ange Gardien". Han hade vaktat henne hela denna morgon som så många andra dagar. Han skötte sitt kontorsarbete, som han afskydde, som om han varit miljonär och roat sig med att ge en handräkning då och då. Ty hans själ strömmade öfver alla bräddar af längtan efter att bli konstnär och önskan att vara allt för Ingrid. Men familjen Quanjer stod fast, en för alla och alla för en, vid att han skulle bli affärsman och handla med frön, som hans far och farfar före honom, och Ingrid behöfde honom inte. Monsieur Quanjer var mycket olycklig.

Han kände nu Ingrid så väl, att han kunde tyda hvarje skiftning i hennes ansikte. Han hade studerat henne i månader. Han visste, när hon var glad och när hon var ledsen, och hennes musik uppenbarade för honom själfva grundtonen i hennes väsen. Men om allt detta teg han. Därför att hon aldrig lät honom blicka in i hvad som rörde henne personligen. Aldrig, aldrig hade hon berättat honom ens den enklaste lilla sak om sig själf.

Han hörde lätta steg, och nu stod hon i dörren. Det ljusa håret lyste i solen, de blå ögonen sågo lugna och djupa långt bortom mr Quanjer, men det var han van vid, hela ansiktet var i hvilat, färgen svagt skär. Det var en mask allt det där, det visste han. Hon var inte lugn och oberörd, hon var ledsen och kände sig ensam. Ragna, hennes goda vän skulle resa.

Han räckte henne brefven. Det lilla smala först och så det stora.

Quanjer iakttog spändt förändringen i hennes ansikte. Det lystes upp innifrån, ögonen mörknade, färgen steg, hela ansiktet mjuknade och formligen strålade. Och hon försvann hastigt in i sitt rum igen.

En halftimme senare återsåg han henne. Hon hade hatten på och var på väg ut. Och det ansikte hon vände mot honom var hvitt och stelt med ett par svarta, bedröfvade ögon. Omöjligt att låta henne gå ensam. En annan man hade gjort henne ondt, nu fick han försöka, om hon ville låta honom trösta och hjälpa henne.

Hon tvingade sig till att småle, när hon mötte hans trohjärtade bruna ögon.

— Skall ni också gå ut mr Quanjer?

— Får jag gå med er, mademoiselle?

— Om ni har lust. Jag skall bara gå till Odéon och köpa Baudelaire's Fleurs du Mal och några noter. Ärenden, förstår ni. Men om ni vill så —

Ingrid visste, att Quanjer låg för hennes fötter, och det retade henne nästan. Kan han då inte se, hur ofullständig jag är, tänkte hon. Men han ser ingenting. Kvinnokönet är för honom deladt i två ka-

tegorier: de dygdiga kvinnorna, hvilkas själ är snö-hvit utan skrynkla eller fläck, dem ligger han på knä för, och de fallna, och dem känner han medlidande med. En kvinna, som står med bägge fötterna på jorden som han själf, kan inte hans ögon uppfatta. Ce cher monsieur Quanjer! En snäll gosse, som var lämplig att skicka små ärenden och hvars uppfostran behöfde fulländas, ibland fick hon också trösta honom, när hans familj visat sig särskildt oförstående mot hans kraf på att få följa sin kallelse och bli sångare, men att tala till honom som hon kunde göra till en jämnårig, föll henne aldrig in. Som man existerade han inte för henne.

Hon gick tyst bredvid honom, och försökte tänka på annat, än hur ensam hon var. Alla hennes vänner i Paris skulle lämna henne. Redan i morgon reste ju Ragna, den norska målarinnan, som hon delat luft och ledt med i ett år nu, till sin lilla norska kuststad.

Och när hon tänkte på Sverige, krympte hennes hjärta samman. Hädanefter skulle hon bli ensam där också. Det brefvet hon nyss fått —

Hennes läppar slöto sig fast, och ansiktet fick ett hårdt, pinadt drag.

— Är ni trött, mademoiselle, frågade mr Quanjer.

— Ja, en smula. Vi går in här en stund.

Hon pekade på en grind till Luxemburgerträdgården, som låg som en oas midt bland stengatorna.

Akaciornas plymlätta, hvita blomvippor lyste mot den vårligt blå himlen, alléernas plataner hade vecklat ut sina blad, som hade formen af utsträckta barnhänder, det var skugga och svalka i de lummiga gångarna. Öfver de sammetsgröna gräsmattorna strilade vatten ur långa genomborrade vattningsrör, det gaf luften en frisk fuktighet, som verkade kylande och lugnande, då man kom in under träden från de dammiga gatorna.

Ingrid tog en stol och satte sig, och Quanjer följde hennes exempel. Han hade fått bära hennes böcker och knyta hennes skoband, som gått upp, och eftersom han såg, att hon inte orkade tala, hade han sagt henne sina intryck af Ragnas tafla "Pilträdet vid le Loing".

— Hvad vi kommer att sakna Ragna allesammans, sade Ingrid, tror ni inte det?

— Jo visst. Vi får det förfärligt tomt efter henne, ni blir så ensam, mademoiselle.

— Det finns kanske någon, som kommer att lida mer än jag.

— Ni menar Austen?

— Har ni hört något, monsieur Quanjer?

— Ja, ser ni, Austen kom in till mig sent i går kväll och var mycket upprörd och sa', att Ragna beti honom gå och tala om för mig, att Ragna och han skulle gifta sig.

— Jag vet, att ni är en "decent chap", Quanjer, sa' Austen, och att ni är fästad vid Ragna, och kommer att sakna —

Sen var det slut med Austen. Han fick inte fram ett ljud mer, men kramade min hand och gick med fasta steg och stängde dörren efter sig långsamt och eftertryckligt. Hvad de kommer att bli lyckliga!

— Ja, inte sant, att få en hustru som Ragna!

— Ett sådant äktenskap som Austen's, är det jag alltid drömt mig, mademoiselle.

— Vrai?

Hon blef så förundrad, att hon vände sig mot honom och såg honom fullt i ansiktet, men när hon mötte hans ögon, måste hon vända bort sina.

Hvad gick åt gossen? Kunde han mena —

— Nej, det var för galet!

Hon skrattade högt och bittert.

— Vet ni hvad, mr Quanjer, i så fall får ni allt förändra er mycket först.

Han sänkte hufvudet och teg. Att han inte gjorde uppror, när hon var så hänsynslös mot honom, retade Ingrid nästan som en förolämpning. Brefvet, som hon

bar i sin ficka, brände och tyngde henne, tyckte hon, och i hennes hufvud hvirflade utan uppehåll en mening ur detta bref: "Nu har du rört vid den sjuka punkten i vårt förhållande". Att konstatera, att där fanns en sjuk punkt, var ju detsamma som att visa, att det inte kunde vara någonting mera dem emellan. Och inom sig vred hon händerna i förtviflan.

Men nu måste hon försöka vara vänlig mot gossen, som satt tyst och lamslagen bredvid henne. Han hade ju ingenting gjort henne, hon fick inte ta honom till afledare för sin inre spänning. En snäll gosse var han i alla fall, fast lite tröttsam. Hon såg ut öfver parkens blommande växter och gröna gräsmattor. Gråsparvarne hoppade vid hennes fötter, och i träden sjöngo alla fåglar. "Nej där var verkligen en trast också!" Im wonderschönen Monat Mai! — Nu visste hon hvad hon skulle tala med honom om!

— Skrifver ni vers, mr Quanjer?

Mot hennes vilja fick frågan en biton af hänfullhet, som ögonblickligen slog honom, ty så skoladt var hans öra för alla skiftningar i hennes röst.

Nu skulle han velat säga henne hur hans känsla för henne fann sig ett naturligt uttryck i poesi, hur våren i all dess ljuflighet fick rum där också, därför att hon inspirerade honom. Men den där klangen i hennes röst, gjorde det omöjligt för honom att få öfver sina läppar ett enda af de ord han bar i sitt hjärta, och han lyckades endast framstamma: — Ibland.

— När våren blir er öfvermäktig, ja visst. Det gör alla unga människor.

Hur kunde han också hoppas, att hon skulle tro honom ha några anlag för poesi!

Ingrid var alldeles för öfverretad för att i detta ögonblick inse, hur löjlig hennes satir egentligen var. Hon visste endast, att hon måste försöka tala, för att få några sekunders ro för plågan hon bar inom sig. Men en konversation tycktes hon inte förmå få in Quanjer i idag. Återstod alltid att tala om hans tvist med sin familj.

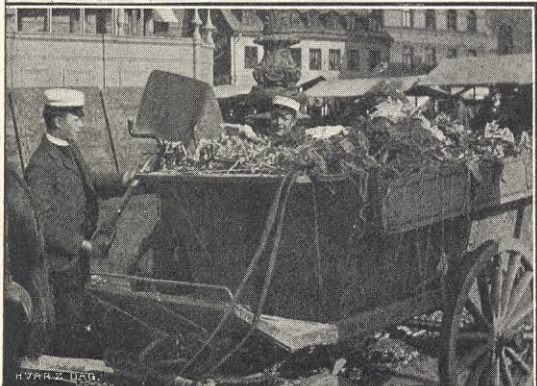
— Hur tänker ni bära er åt, om ni inte får bli sångare, utan måste bli affärsman? — Hennes röst var vänlig nu, det hörde han, men den var långt ifrån lugn. Måste han då tala om sig själf, fick han inte göra någonting för henne?

— Jag skall kämpa mig fram till mitt mål, made-moiselle. Om ingenting annat hjälper, bryter jag med familjen och går min egen väg.

— Tror ni inte, att ni skulle kunna öfvervinna dem genom tålmod? Om ni bara kan vänta, kommer väl också en gång den stund, då ni kan få dem att inse, att er fordran är berättigad.

Den eviga gamla visan, tänkte han. Tålmod. Hur skulle han kunna ha tålmod och vänta, tills hon fick upp ögonen för att han fanns till. Så länge hon behandlade honom som en skolgosse, blef han också blyg och rädd i hennes sällskap, vågade aldrig visa, hvad hon var för honom eller hur mycket han anade af hennes innersta.

Ce cher monsieur Quanjer, tänkte hon. Han blir aldrig trött på att tala om sina egna motgångar. Visst

UNDER RENHÅLLINGSSTRÄJKEN I STOCKHOLM hade ett 50-tal studenter förbundit sig att, »med afstånd från all social-politisk tendens, af hygieniska skäl» bestrida det nödvändigaste arbetet.

I CIVILISATIONENS NAMN.

Yaqui-indianerna i Sonora-bärgen i norra Mexiko hafva de senare åren orsakat regeringen så mycket bryderi, att man som en sista försvilad utväg att pacificera distriktet beslutat att helt enkelt utrota dem. I enlighet härmed blef en truppafdelning utkommanderad med order att skjuta eller hänga hvarje påträffad Yaqui-indian öf-

AFLIFVANDE AF PÅ-
TRÄFFADE MEDLEMMAR
AF DEN TILL UTROT-
NING DÖMDA INDIANSKA
YAQUI-STAMMEN I
MEXICO.

ver 16 års ålder. Truppen lämnade kuststaden Guyamas och marscherade till städerna Bocum och Cocori under ouppörligt blodbad. Inalles blefvo öfver ett tusen indianer dödade. Vidstående bilder visa, den ena hur offren få sina ögon förbundna, den andra några just skjutna indianer hvilka ur soldaternas revolverar erhålla sin "coup-de-grace".

EFTER FOTOGRAFIFR.

Klické: Bengt Silfverparre.
EN YAQUI-FLICKA,
hvars föräldrar blifvit mördade.

(Forts. fr. sid. 576).

har han det svårt, stackars gosse, men om han visste, hvad lifvet är, skulle han åtminstone inte gå omkring och förundra sig öfver, att han har det svårt.

— Ni ska få se, att ni drifver er vilja igenom, nu när ni kommer hem. Och när vi träffas härnäst, är ni sångare, och då ska ni sjunga för mig.

Men det skulle aldrig Ingrid sagt, hon märkte det nu, då det var för sent.

Han böjde sig ned öfver hennes hand, och hon kände hur hans tårar droppade på den. Han kunde inte få fram ett ord.

Ingrid veknade med ens, och hennes egen spänning löste sig.

— Kära barn, sade hon, och strök hans nedböjda nacke. Han skakade af snyftningar.

— Lifvet är svårt ibland, kom det djupt ur hennes innersta. Hon kunde egentligen inte göra sig reda för, hvarför hon sade det till honom just nu.

Han såg hastigt upp genom tårarna, som om han väntade en förklaring. Men då smålog hon.

— Kom nu, så går vi till Ragnas atelier och ser på hennes värlandskap.

Quanjer reste sig lydigt, men han skälfde ännu af undertryckt rörelse.

Ange, Ange Gardien, tänkte han. Jag skall vinna dig i alla fall till sist en dag. Jag skall ha tålmod och hoppas, men du måste bli min, och när jag sjunger för dig, skall du se, hvad jag alltid burit inom mig. Den dagen skall du inte förödmjuka mig som nu, Ange chérie.

FRÅN HUNDUTSTÄLLNINGEN I STOCKHOLM.

HVÄR 8 DAGS fotograf i Stilm.

KONUNGEN OCH KRONPRINSEN BESÖKA UTSTÄLLNINGEN.

Kliché - Bengt Silfverparre.

BESTYRELSE OCH PRISDOMARE: *Sittande fr. vänster till höger:* Baron Sparre, Nyköping, Redaktör Herrlin, Finland, Friherre Bonde, Landssekr. greve Knut Hamilton, Intendent A. Forsell, Greve A. P. Hamilton, Greve Byland, Belgien, Greve C. Lewenhaupt, Direktör R. F. Hennings, Dr. Carl Schiller, Falköping. *Andra raden:* Löjtn. greve M. Kalling, Greve C. Cson Lewenhaupt, Frih. Johan von Essen, Doc. Grönberg, sekr., Frih. A. Klinkowström, Hofjägm. E. Eckerman, Kammarh. Frih. v. Essen, Robert Dickson, „und, Hr Reinius, Finland, Löjtn. Kroeplin, Stockholm, Grossh. Frykberg, Uppsala. *Bankdir. Sahlin, Sala. Öfversta raden:* Prof. Dahlström, „Handl. K. G. Fazer, Finland, Fabr. B. Håkansson, Bankdir. Hedenlund, Nap. Krook jun:r, Grossh. B. Lindroth, Grossh. Setterborg, Apotekare Ljungberg.

NÅGRA AF DE UTSTÄLLDA HUNDARNE: Pudel, tillhörig grefvinnan Maria Wrangel, (två 1:sta pris). Grosshandl. Frykbergs (Uppsala) pointer »Blixt» (tre 1:sta pris och 6 hederspris). Löjtn. Lilliehööks sanitetshundar. Dvärgpintsher, utställningens minsta hund.

En hundutställning har af Svenska Kennelklubben varit anordnad å Djurgården i Stockholm i den byggnad som nyligen uppfördes på Kaptensudden för automobilutställningen. Icke mindre än omkring 550 hundar af alla möjliga raser — fågelhundar, stöfvere, terriers taxar, bulldoggar, pudlar, vindhundar, St Bernhards-

hundar o. s. v. — voro exponerade, och somliga af dem hade kommit från Danmark och Finland. Ett förskräckligt skällande ljud dagen i ända från utställningsplatsen, där en talrik publik rörde sig och beundrade de vackra djuren.

FRÅN VÅRKAPPLÖPNINGARNE I GÖTEBORG.

Foto. Axel Larsson, Göteborg. JAKTLOPPET: Förste pristagaren grosshandlaren Sten Mark å »Garry».

Kliché - Bengt Silfverparre.

SKÅDESPELARNES GARDEN PARTY I STOCKHOLM.

RYAR 2. DAG.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

ELIS OLSON OCH FRU LAMBERT.

En garden party till förmån för dramatiska och musikaliska artisternas pensionsförening gafs i förra veckan å Hasselbacken, i det att en mängd af hufvudstadens mest populära artister, framför allt i operettfacket, sjöng, deklamerade och dansade. Bland de uppträdande må nämnas hr Barcklind, kostymerad som Bellman, hvilken unge artist är en utmärkt och ovan-

...sché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Stenm—Öbg

HERR BARCKLIND SOM BELLMAN.

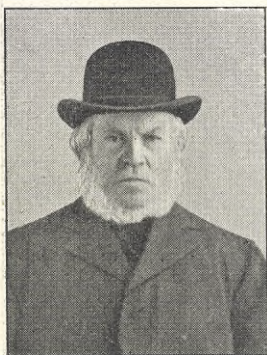
ligt mångsidig förmåga, antingen det gäller komedien eller operetten, samt Elis Olson, den omtyckte revyskådespelaren, hvilken gärna vid fästliga tilldragelser ikläder sig en knalles skepnad och sjunger kostliga bondvisor. Hr O. är, egendomligt nog, för nästa spelår engagerad vid — Dramatiska teatern.

»BARNENS DAG» I MALMÖ.

GATULIF I MALMÖ PÅ »BARNENS DAG».

Det i föl af Köpenhamn gifna exemplet med "Barnens dag" har nu äfven fått efterföljd i Malmö. Till hösten kommer en tredje "dag" att anordnas i Göteborg. Litet hvarstädes borde man söka omsätta den goda idén.

G. A. FEUK.

Den 1 juni fyllde kyrkoherden Gustaf Adolf Feuk 85 år. F. i Kristianstad, stud.-ex. 40, prästvigd 46, fängelsepred. i Karlskrona och garnisonspred. på Kungsholmen 54, lasarettspred. i Karlskrona 60, kyrkoherde i Västra Ingelstad (Lunds stift) sedan 73.

B. A. ENEROTH.

F. d. tullförvaltaren B. A. Eneroth i Landskrona fyllde den 9 maj 75 år. Antogs i tullverket 64, öfveruppsyningsman i Stockholm 57, i Landskrona 69, tullförvaltare i Åhus 71, i Landskrona 81. Afsked 01.

L. B. RAPPE.

Till öfverste i armén har utnämnts öfverstelöjtnanten vid Kronobergs regt:e, frih. Ludvig Bernhard Rappe. Född 47 i Arby sn (Klm län), off.-ex. 69, löjtnant 76, kapten 89, major 98, öfverstelöjtnant 02, 05 distriktsdirektör för Kalmar län i Smålands m. fl. provinsers hypoteksförening.

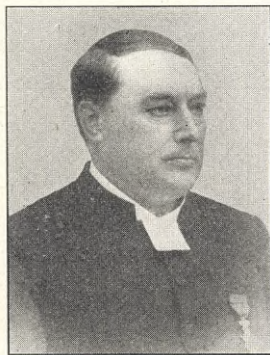
R. E. LAGERGREN.

50 år fyller den 5 juni innehafvaren af det särskildt för svenskar i Berlin — resande såväl som bofasta — bekanta Lagergrenska kaféet d. 28 maj Runo Edvard Lagergren.

C. G. P. von SCHWERIN.

Hufvudmannen för grefliga ätten von Schwerin, f. d. kapt. greve Carl Gustaf Philip von Schwerin i Göteborg fyllde d. 29 maj 70 år. U. löjtn. vid Dalregt:et 56, löjtn. v. Nerikes reg. 61, kapt. 71, afsked. 85. V. kommissionslandmätare i Kalmar län, justerare i 26:e justerarestr. Fideikommissinnehafvare.

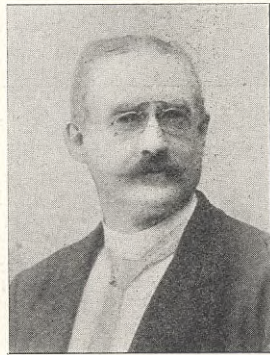
P. J. SJÖHOLM.

60 år fyllde den 16 maj kyrkoh. Peter Johan Sjöholm. Stud.-ex. 67, prästvigd 71, pastor 74, kyrkoherde i Ramdala 83, kontr.-prost i Östra kontrakt 93, kyrkoherde i Raus sedan 97.

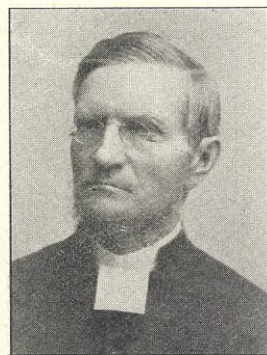
C. G. A. BERGENSTRÄHLE.

50 år fyllde den 30 maj öfverstelöjtn. Carl Gillis Alexander Bergensträhle. F. i Sala, stud.-ex. 74, off. 75, anst. vid V arméfördeln. stab 95, kapten i generalst. 98, major 1900 transp. till Göta lifg. 02, öfverstelöjtn. 04. Ord. i Sthlms läns skytteförbund och verkställande utskott från 04.

H. G. HOFF.

Den 20 maj fyllde postmästaren Hjalmar Gustaf Hoff 50 år. Född i Grythytted (Örebro län), sedan 99 postmästare i Öregrund Anlitad och intresserad kommunalman.

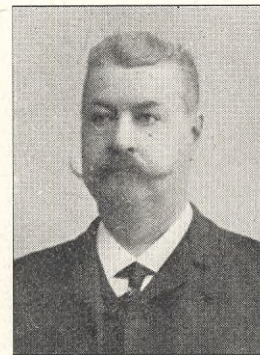
J. U. AKERBERG.

75 år fyllde den 25 maj kyrkoherden Johan Ulrik Åkerberg. Stud.-ex. 50, prästvigd 54, komminister i Sollefteå 63, kyrkoherde d. 28 maj 74, lasarettspredikant 80, kontraktsp. i Ångermanlands sydvästra kontrakt 89-01.

G. SAHLIN.

Majoren vid Gottlands infanteriregt:e Gustaf Sahlén fyllde den 17 maj 50 år. Stud.-ex. 75, löjtnant vid Gottlands Nationalbeväring 82, kapten vid Gottlands infanteriregt:e 95, major 03. Deltagit i taktiska utbildningskursen 02.

H. HESSLER.

50 år fyllde den 24 maj kassadirektören i Stockholms rederiaktiebol. H. Hessler, hvilken tillhört bolaget i 31 år och därpå i 25 år varit medlem af styrelsen. Sedan 89 medlem af Stockholms grosshandels-societet.

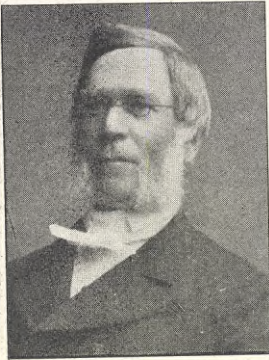

C. M. H. FALLENIUS.

Till chef för krigshögskolan har utnämnts öfveradjutanten och öfverstelöjtnanten vid generalstaben Constantin Magnus Hugo Fallénius, född 62.

PORTRÄTTGALLERI

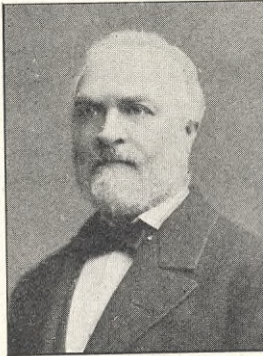
G. L. LUNDQVIST. †

F. d. kontraktsprosten, kyrkohofkapellmästaren Joseph Gottlieb Dente. F. 38, anst. i Svenska hofkapellet 53, kapellmästare 72, kapelllets förste chet 79—85. Sedan 82 lärare vid konservatoriet. Tjänstgjort såsom ledare af symfonikonserterna samt dirigent i Musikföreningen. Led. af Musikaliska Akademien.

T. O. RUDEBECK. †

Den 13 maj afled i Stockholm f. kaptenen vid Svea Artilleriregemente Theodor Olivier Rudebeck, född 32. Studentex. 50, underlöjtn. 54, besigtningsofficér vid Kronans skuttillverkning 66, kapten 71, afsked 82.

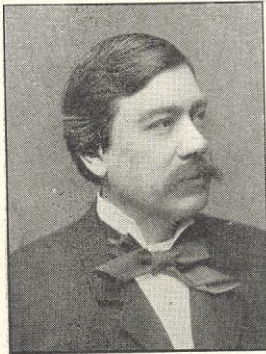
H. W. BRANDEL. †

F. stadsingenjören Hans Wilhelm Brandel afled den 12 maj i Göteborg. F. 33 i Kjernbo sn (Nyk. län) Inträdde 60 i stadens tjänst såsom t. f. stadsingenjör, sedan 72 ord. innehafvare af densamma, afsked 02.

S. BENGTSON. †

Den 4 maj afled i Hushult i Halland, handlanden Sven Bengtson. Född 40, har B. varit mångårig poststationsföreståndare, nämndeman, kommunalordförande, kyrkovård, led. i skol- och kyrkoråd samt olika kommittéer.

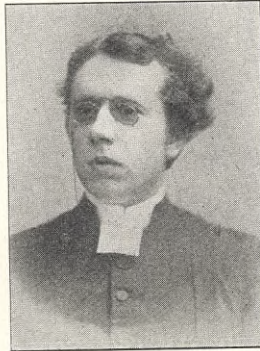
J. G. DENTE. †

Den 24 maj afled i Stockholm hofkapellmästaren Joseph Gottlieb Dente. F. 38, anst. i Svenska hofkapellet 53, kapellmästare 72, kapelllets förste chet 79—85. Sedan 82 lärare vid konservatoriet. Tjänstgjort såsom ledare af symfonikonserterna samt dirigent i Musikföreningen. Led. af Musikaliska Akademien.

M. WIKSTRAND. †

Den 26 maj afled i Stockholm praktiserande läkaren därstädes, med. lic. Magnus Wikstrand, född 52. Stud.-ex. 73, med. lic. 77. Sedan 82 praktiserande läkare i hufvudstaden.

J. O. M. SCHLYTER. †

Kyrkoherden Jean Otto Magnus Schlyter har alltid. Född 57, stud.-ex. 76, präst.-ex. 81, prästvigd s. å., kyrkoherde i Tornarp (Lunds stift) och Skegrie sedan 95. Lifligt intresserad kommunalman, under senare år bevilningsberedningens ordförande.

G. T. PETERSSON. †

Innehafvaren af apoteket i Katrineholm G. T. Pettersson, afled därst. den 1 april. Född i Malmö, apotekarex. 75. Under 7 år förest. för medikamentsförrådet på Sabbatsbergs sjukhus. Erhöll 86 personl. privilegium å apoteket i Sotholm och 93 i Katrineholm.

TEATER-AMATÖR-SÄLLSKAPETS MATINÉ A DRAMATISKA TEATERN 14 MAJ TILL FÖRMÅN FÖR BARNENS DAG: »Villervallan» af Kotzebue.

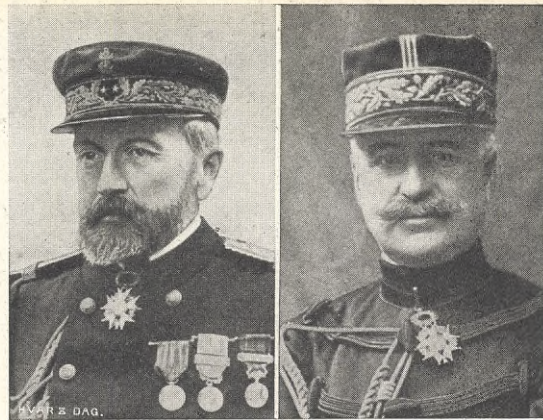
Teater-amatör-förbundet i Stockholm är hufvudstadens allra bästa förening i sitt slag, bestående af verkliga förmågor med grosshandl. Victor Holtz i spetsen. En af förbundets glanspjäser är Kotzebues »Villervallan», som nyligen af amatörerna gafs å Dramatiska teatern till förmån för Barnens dag.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

EXKEJSARINNAN EUGENIE PÅ SIN DAGLIGA PROMENAD PÅ CHAMPS ELYSÉES I PARIS, I SÄLLSKAP MED SIN FORNE POLISPREFEKT PIETRI.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

AMIRAL MAROLLES OCH GENERAL DE LACROIX, de båda förnämste medlemmarne i den deputation, som skall representera den franska republiken vid tyske kronprinsens bröllop. Deputationens ordförande är general de Lacroix.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

SENASTE SNAPSHOT AF BARON ALPHONSE DE ROTHSCHILD, den nyligen aflidne pänningfursten.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

BARON LAMBERT DE ROTHSCHILD, efter baron Alphonse de Rothschilds död firmans främste man. Baron L. tillhör Brysselgrenen af den inflytelserika bankfamiljen.

I HVAR 8 DAGS PRISTÄFLAN FÖR UTMÄRKTA SVENSKA ORIGINALROMANER är prisbeloppet **Kr. 6,000 (Sextusen)**

det största som någonsin utfästs i liknande täflan. Alla våra skriftställare inbjudas att deltaga. Täflingstiden utgår den 15 aug. 1905. Närmare bestämmelser återfinnas i H. 8 D. för den 25 dec. 1904.

Vi fästa emellertid särskild uppmärksamhet vid det oeftergifliga villkoret, att till H. 8. D:s täflan inlämnadt arbete icke får ha förut varit annorstädes erbjudet eller till annan täflan insändt. Uttrycklig försäkran härom skall åtfölja namnsedeln.